

Arrest

nr. 169 733 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VANHOLLEBEKE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraakse staatsburger, geboren op 19 september 1993. U bent afkomstig uit Bagdad, waar u samen met uw ouders, twee broers en zus in de Al A'Alam wijk woonde. U bent een sjjiitische moslim van Arabische origine.

Begin september 2015, terwijl u onderweg was van uw werk naar huis, botste u met uw auto tegen een andere wagen die toebehoorde aan de milities. De drie inzittenden stapten uit en waren verbaal en fysiek agressief tegen u. Hierbij kwam het tot een vechtpartij. U kon ontkomen doordat de mensen in de buurt zich mengden in het conflict en jullie uit elkaar trokken. Toen uw belagers merkten dat u weg vluchtte, achtervolgden zij u tot bij uw thuis. U kon op tijd uw huis betreden en uw ouders waarschuwen. Zowel uw vader als uw moeder gingen hierop naar buiten, sloten de deur achter zich, en probeerden te verhinderen dat deze gewapende mannen het huis binnen zouden dringen. De militieleden schoten

verschillende keren in de lucht. Deze schoten alarmeerden uw burens, die eveneens naar buiten kwamen en samen met uw ouders konden voorkomen dat deze drie mannen uw huis binnen gingen. Gedurende deze hele tijd hield u zich verborgen in de badkamer thuis. 's Avonds kwamen de burens en uw nonkel langs om hun steun te betuigen en u te troosten.

De volgende dag, onderweg naar uw werk, merkte u dat u door dezelfde wagen werd achtervolgd. Er werd door het autoraam een wapen op uw wagen gericht, maar er werd niet geschoten. In plaats van naar uw werk te rijden, reed u naar uw oom en kon zo aan uw belagers ontkomen. U verbleef voor een periode van ongeveer acht dagen bij uw oom. Twee a drie dagen na uw verdwijning kwamen militieleden langs uw ouderlijk huis, brachten een dreigbrief mee en scholden uw ouders uit. U werd in deze dreigbrief met de dood bedreigd, aangezien de militieleden dachten dat u dit ongeluk met opzet had veroorzaakt. Uw vader bracht uw nonkel telefonisch van deze gebeurtenissen op de hoogte. Hierna besliste u Irak te verlaten. Uw oom verkocht uw auto in een showroom en dit geld gebruikte u om de reis mee te betalen. U verliet Bagdad op 19 september en met de hulp van een Koerdische buurman kon u via Erbil Irak verlaten.

U reisde via Turkije en Griekenland naar Europa en bereikte België via de Balkanroute. U kwam België binnen op 30 september 2015 en vroeg asiel aan op 12 oktober 2015. Tijdens uw reis kwamen de militieleden een tweede keer langs bij uw ouders om u te zoeken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonkaart, uw werkbadge, vijf foto's in verband met uw tewerkstelling, uw tewerkstellingscontract, een dreigbrief en een badge van uw opvangcentrum in België.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U beroept zich op een vrees voor vervolging op basis van dreigementen die u ontving omwille van een aanvaring met enkele militieleden. U vreest dat u bij terugkeer naar Irak gedood zult worden door de sjiiitische militie Asa'ib Ahl Alhaqq omdat u een auto-ongeluk heeft veroorzaakt waarbij u tegen een van hun wagens bent gebotst en zo blik schade hebt teweeg gebracht.

Er moet worden opgemerkt dat de door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten niet geloofwaardig noch overtuigend zijn. U werd twee keer gehoord op het Commissariaat-Generaal. Tussen de verklaringen die u aflegde gedurende uw eerste interview op het CGVS op 8 december 2015 en de verklaringen die u aflegde op het tweede interview op het CGVS op 1 februari 2016 bevinden zich echter enkele opvallende tegenstrijdigheden en inconsistenties.

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaring af omtrent het moment waarop u zou geweten hebben door wie u bedreigd werd. Op het eerste interview verklaarde u dat u tijdens het auto-ongeluk en de beschieting van uw huis niet wist door welke militie u achtervolgd en bedreigd werd. U zei dat u enkel een vermoeden had dat deze personen tot een militie behoorden omdat ze in een auto met getinte ruiten zonder nummerplaat reden en omdat één van hen militaire kleren aanhad (CGVS 1, p. 11, 12). U zei dat u slechts op het moment dat u een dreigbrief ontving, wist door wie u bedreigd werd (CGVS 1, p. 10). Op uw tweede interview verkondigde u dat u de personen die u aanreden herkende, dat u zelfs onmiddellijk zag dat deze personen tot een militie behoorden en dat ze in de buurt bekend stonden (CGVS 2, p. 15, 17). U twijfelde of ze tot Asa'ib Ahl Alhaqq behoorden of tot Kata'ib Hezbollah. U vermoedde echter dat ze tot Asa'ib behoorde aangezien u zag dat dit kenteken op hun wagen stond (CGVS 2, p. 16 & 18). Niet alleen gaf u dus tijdens uw twee interviews een andere beschrijving van de wagen waartegen u botste, u haalde ook verschillende redenen aan o.b.v. wat u deze personen als militieleden herkende. Daarbij moet opgemerkt worden dat indien u werkelijk het logo van Asa'ib Ahl Alhaqq op deze auto heeft zien staan, kan aangenomen worden dat u al vanaf het auto-ongeluk wist door wie u bedreigd werd. Deze tegenstrijdige verklaringen omtrent het moment en de manier waarop u de identiteit van uw vervolgers te weten kwam, doen ten zwaarste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

U legde eveneens vage en inconsistente verklaringen af omtrent de feiten die zich na het auto-ongeluk bij jullie thuis hebben afgespeeld. In het eerste interview herhaalde u verschillende keren dat de milities na de achtervolging tot bij uw huis verschillende keren in de lucht geschoten hadden. Zo verklaarde u "Ik heb schoten gehoord. Ze hadden in het rond geschoten en zelfs tegen het huis." (CGVS 1, p. 6), "Ze begonnen in de lucht te schieten en zelfs tegen het huis." (CGVS 1, p. 11), "Door de schoten die ze losten kwamen heel veel mensen van de omwonenden bij mijn vader staan." (CGVS 1, p. 12).

Wanneer tijdens het tweede interview met een open vraag gepeild werd naar wat er de dag van het auto-ongeluk bij uw thuis gebeurd was, vertelde u aanvankelijk niets over het schietincident (CGVS 2, p.

12). Zelfs wanneer u gevraagd werd wat de militieleden deden op het moment dat ze voor uw huis stonden en niet binnen konden, vermeldde u evenmin de geloste schoten (CGVS 2, p. 13). Aangezien u in het eerste interview de beschieting zelf verschillende keren hebt aangehaald, is het vreemd dat u hier in het tweede interview niet spontaan over vertelt. Wanneer u gevraagd werd of er geschoten werd antwoordde u met 'misschien' en enkel wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd om de vraag te beantwoorden zei u dat u schoten had gehoord. U voegde hieraan toe dat u toen heel erg bang was (CGVS 2, p. 13). Aangezien u zich herinnert dat u schrik had en u na de schoten niet wist wat er zich buiten afspeelde en angstig zat te wachten op meer nieuws, is het opmerkelijk dat u niet spontaan vertelt dat er geschoten is geweest en zelfs wanneer u gevraagd werd of er schoten werden gelost een ontwijkend antwoord gaf. Dit maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en ondermijnt aldus verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er dient ook te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de bezoeken die Asa'ib Ahl Alhaqq aan uw ouders pleegde na uw vertrek uit het ouderlijke huis. Zo vertelde u op uw eerste interview dat de milities één keer bij uw ouders zijn langs geweest in de periode dat u bij uw nonkel verbleef, twee a drie dagen na uw vertrek thuis (CGVS 1, p. 16, 17). De milities zouden een tweede keer zijn langs geweest op het moment dat u onderweg was van Irak naar België (CGVS 1, p. 17). Wanneer u tijdens het tweede gehoor werd gevraagd naar het tijdstip waarop de milities voor de eerste keer bij uw ouders waren langs geweest, kon u zich echter niet herinneren of u nog bij uw nonkel was of u al uit Irak vertrokken was (CGVS 2, p. 8 en 16). U herinnerde zich op het tweede interview evenmin wanneer u op de hoogte werd gebracht van het tweede bezoek van de milities aan uw ouders thuis (CGVS 2, p. 6). Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen aangezien u op het eerste interview wist te vertellen dat u dit nieuws tijdens uw reis naar België vernam en zelfs wist te vertellen dat u zich op dat ogenblik in Oostenrijk bevond (CGVS 1, p. 17). Aangezien u op het eerste interview zo gedetailleerd kon vertellen waar u zich bevond op het moment dat u het nieuws in verband met het tweede bezoek vernam, is het merkwaardig dat u zich op het tweede interview zelfs niet meer kan herinneren of u nog onderweg was of dat u al in België was aangekomen toen u dit nieuws aanhoorde. Ook deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarbij komt dat u op uw eerste interview vertelde dat de milities een eerste keer bij uw ouders zijn langs geweest met twee wagens en een tweede bezoek aan uw ouderlijk huis hebben gebracht met vier wagens (CGVS 1, p. 17). Op het tweede interview verklaarde u echter dat u zich niet kon herinneren met hoeveel wagens ze bij u thuis zijn langs geweest en zei u dat het om twee, drie of vier auto's zou kunnen gaan (CGVS 2 p. 16. 17). Aangezien u ons op het eerste interview zo'n gedetailleerde informatie kon geven, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u duidelijk op de hoogte was van wat er zich heeft afgespeeld, is het vreemd dat u deze informatie niet zou weten op het moment dat het tweede interview plaats vond. Dit maakt wederom dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook dient te worden opgemerkt dat u inconsistente en vage verklaringen aflegde omtrent de dag waarop het auto-ongeluk, het gevecht, de achtervolging en de beschieting hebben plaatsgevonden. Op uw eerste interview vertelde u dat uw laatste werkdag 10 september 2015 was en dat diezelfde dag uw problemen met de militie begonnen zijn (CGVS 1 p. 5). Dit zou willen zeggen dat het auto-ongeluk eveneens op 10 september 2015 plaats vond. Het ongeluk gebeurde immers onderweg van uw werk naar huis en de volgende dag bent u nooit op uw werk aangekomen, maar rechtstreeks naar uw oom gevlucht. Later tijdens hetzelfde interview werd u gevraagd naar de concrete datum waarop uw problemen begonnen. U zei dat het gevecht dat volgde op het auto-ongeluk plaats vond op 8, 9 of 10 september 2015 (CGVS 1, p. 10 en 18). Tijdens uw tweede interview verklaarde u dat het schietincident bij u thuis op 9, 10, 11 of 12 september zou hebben plaats gevonden (CGVS 2 p. 12). Later tijdens datzelfde interview beweerde u dat u niet meer precies wist op welke datum uw problemen begonnen waren, nl. dat het 8, 9, 11, 12 of 15 september zou kunnen zijn. Zelfs na confrontatie met wat u in uw eerste interview beweerde, verklaarde u dat u enkel wist dat uw problemen in september begonnen waren, maar dat u niet meer precies wist op welke dag (CGVS 2, p. 17). Aangezien het auto-ongeluk, met het daaropvolgende gevecht, de achtervolging en het schietincident aan uw huis, het begin van uw problemen betekende, kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou kunnen afleggen over het moment waarop deze gebeurtenissen hebben plaats gevonden. Dit des te meer omdat u wel consequente verklaringen aflegt over de datum van uw vertrek uit Irak. Zowel op DVZ als tijdens uw twee interviews op het CGVS gaf u telkens dezelfde vertrekdatum (CGVS 1, p. 8 en CGVS 2, p. 5) en u was eveneens consequent over de datum waarop u België bent binnen gekomen. Daarbij komt dat u initieel wel een concrete datum kon geven over de start van uw problemen, nl. 10 september 2015, uw laatste werkdag.

Het is bijzonder merkwaardig, en komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede, dat u dergelijke volatiele verklaringen aflegt over het moment waarop deze ingrijpende gebeurtenis met een enorme impact op uw leven plaatsvond.

U legde eveneens inconsistente verklaringen af omtrent uw verblijf bij uw nonkel. Op uw eerste interview verklaarde u dat u ongeveer acht dagen bij uw oom bent verbleven (CGVS 1, p. 16). Op uw tweede interview verklaarde u dat u slechts twee à drie dagen bij uw oom verbleef (CGVS 2, p. 7). Dit is een opmerkelijk verschil. Indien u slechts twee tot drie dagen bij uw oom zou hebben verbleven, zou dit willen zeggen dat u al snel wist dat u uit Irak zou vertrekken en niet veel tijd had om uw vertrek voor te bereiden, uw auto te verkopen, ... Indien u acht dagen bij uw oom zou hebben verbleven, zou dit willen zeggen dat u nog langer dan een week ondergedoken en in onzekerheid over uw toekomst zou hebben geleefd. De vaststelling dat u geen consistente verklaringen kan afleggen over de periode waarin u bij uw oom verbleef, doet dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Tijdens het tweede interview stelde u (CGVS 2 p. 6-7, 9) dat u in de twee verschillende opvangcentra waar u in verbleef in België problemen hebt gekend (conflicten met andere asielzoekers). Deze problemen riep u in om te rechtvaardigen dat u zich de verschillende details die u tijdens het eerste interview gaf, niet meer zou herinneren. Het CGVS heeft begrip voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben, doch is deze loutere bewering volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt, geenszins van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan verklaren. De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties betreffen immers geen details maar wel elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat u ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Zelfs wanneer u tijdens het tweede interview geconfronteerd werd met de informatie die u ons tijdens het eerste interview wel verschaftte, kon u zich niet herinneren wat er juist gebeurd was en bleef u herhalen dat u niet meer wist wat er gebeurd was (CGVS 2, p. 16, 17). Er mag echter van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan deze beslissing. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en woonstkaart bewijzen uw herkomst uit Irak en Bagdad. Deze wordt echter niet in twijfel getrokken. U legde ook uw werkbadge voor, een contract van tewerkstelling en vijf foto's van de plaats van uw tewerkstelling. Deze foto's werden voorgelegd tijdens het eerste interview, maar werden niet opgenomen in het administratief dossier. Uw tewerkstelling wordt in deze beslissing dan ook niet in twijfel getrokken. Verder legde u een dreigbrief van Asa'ib Ahl Alhaqq voor. Dit document op zich heeft onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uw badge van uw opvangcentrum bewijst het adres waar u op dat moment verbleef en is verder niet relevant in uw asielaanvraag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de

intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van Genève, artikelen 16 en 26 van het KB rechtspleging CGVS en de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering"*.

Hij verwijst naar de elementen in de vluchtelingdefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie en problemen.

Verzoeker verwijst naar de verklaringen van zijn vader en zijn oom, die hij bij het verzoekschrift voegt (bijlage 5).

Verzoeker betoogt:

"Met betrekking tot de mogelijke tegenstrijdige verklaringen wenst verzoeker op te merken dat dit wellicht te wijten is aan een niet correcte vertaling. Bemerk ook dat de tolk aanwezig tijdens het tweede interview veel beknopter vertaalde dan de tolk aanwezig tijdens het eerste interview. Daar waar verzoeker tijdens het eerste interview zijn standpunt uitgebreid uiteen zette, werden de vertalingen tijdens het tweede interview beperkt tot enkele woorden."

Verder stelt hij:

"In eerste instantie meent het CGVS dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het moment waarop hij zou geweten hebben door wie hij bedreigd werd. Verzoeker wenst echter te wijzen op het feit dat er een verschil dient te worden gemaakt in zijn verklaring tussen 'de milities in het algemeen' bedoeld en 'de militie' waarmee verzoeker een aanvaring had, zijnde Asa'ib Ahl al-Haq. Bepaalde verklaringen werden door het CGVS verkeerd geïnterpreteerd om tot dit besluit te komen. Immers in zijn verhoor van 08/12/2015 verklaart verzoeker dat hij een vermoeden had dat de personen tot een militie behoorden omdat ze in een auto met getinte ruiten zonder nummerplaat reden en omdat één van hen militaire kleren aanhad (CGVS 1, p. 11,12). Verzoeker verklaarde slechts op het moment dat hij de dreigbrief kreeg zeker te zijn door wie hij werd bedreigd (CGVS 1, p. 10). In tegenstelling tot wat CGVS beweert stelde verzoeker bij zijn tweede verhoor hetzelfde: "Wanneer wist u door welke militie u bedreigd werd? Ik werd zeker dat zij Al Asa'ib milities zijn van toen ik de brief had ontvangen" (CGVS 2, p. 16). Daarnaast stelt het CGVS dat verzoeker een andere beschrijving geeft van de auto waarmee het incident werd veroorzaakt. Nochtans verklaarde verzoeker tot twee keer toe dat het om een witte auto met getinte ruiten ging zonder nummerplaten (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 10)."

Verzoeker vervolgt:

"Vervolgens meent CGVS dat er inconsistente verklaringen werden afgelegd omtrent de feiten die zich na het auto-ongeluk bij verzoeker thuis hebben afgespeeld. Meerbepaald nopens de schoten die werden afgevuurd in de lucht toen de militieleden bij het huis van verzoeker kwamen. Het CGVS neemt er aanstoot aan dat verzoeker op zijn tweede verhoor niet spontaan over de schoten begon te vertellen. Echter verklaarde verzoeker al tijdens zijn eerste verhoor dat schietpartijen in Irak dagelijkse kost zijn. (CGVS 1, p. 12). Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoeker hier op zijn tweede interview niet spontaan over begint te vertellen. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn tweede verhoor zwaar onder de indruk was van de situatie in de beide Fedasil opvangcentra waar hij verbleven had (CGVS 2, p. 6-7 + stuk 4), zodat hij zich bepaalde zaken niet goed meer kon herinneren."

Verder doet verzoeker gelden:

"Voorts stelt het CGVS dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt nopens het moment waarop hij wist wanneer de milities een tweede keer bij hem thuis waren geweest alsook over het aantal auto's waarmee de milities afkwamen, de datum waarop de feiten plaatsvonden en het verblijf bij zijn oom. De verklaringen van verzoeker worden bevestigd door diens vader en diens oom (stuk 5).

De vader van verzoeker stelt dat hij opgebeld werd door verzoeker toen deze zich in Oostenrijk bevond. De oom van verzoeker stelt dat hij verzoeker van 11/09/2016 tot 19/09/2015 heeft beschermd. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn tweede verhoor zwaar onder de indruk

was van de situatie in de beide Fedasil opvangcentra waar hij verbleven had (CGVS 2, p. 6-7 + stuk 4), zodat hij zich bepaalde zaken niet goed meer kon herinneren”.

Voorts voert verzoeker aan:

“Tot slot wenst verzoeker aan te vullen dat hij voor de aanvaring met de milities er nooit aan heeft gedacht om Irak te verlaten. Hij had immers een betaalde job bij het ministerie van watervoorziening, hij beschikte over een eigen auto, woonde wel nog bij zijn ouders, maar hij had een goed leven (cfr. CGVS 1, p. 5). Verzoeker zou Bagdad op 19/09/2015 niet zomaar achter laten mocht er hem geen levensbedreiging boven het hoofd hangen. Bovendien blijkt uit de verklaringen van de vader van verzoeker (stuk 5), dat ook zijn andere zoon Hassan (° 1995) niet veilig is voor de milities. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker en zijn broer zeer goed op elkaar lijken, zodat de milities evengoed de broer van verzoeker voor verzoeker hebben gehouden en hem daarom zo hebben toegetakeld. Uit de bij de beslissing van het CGVS gevoegde COI Focus blijkt ten andere dat de sjiiitische milities in Bagdad een nieuwe escalatie van geweld uitlokken en dat zij straffeloos tewerk gaan. De officiële veiligheidsdiensten kunnen maar weinig hiertegen ondernemen. (COI Focus “De veiligheidssituatie in Bagdad 6 oktober 2015, p. 5 en 9). Voorgaande wordt ten andere bevestigd door de verklaring van de vader van verzoeker (stuk 5): “Een paar dagen later is mijn jongere zoon (H.R.N.) naar de winkel geweest. De milities hebben hem hard geslagen en hebben zijn rechterarm gebroken. Ik heb contact met de politie genomen en ik heb een klacht neergelegd. Maar jammer genoeg zijn de milities in Irak sterker dan de overheid.”

Verzoeker wijst er nog op dat het in zijn land van herkomst onmogelijk is om bescherming te krijgen.

Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 16 KB rechtspleging CGVS. Hij kan zich niet van de indruk ontdoen dat in zijn dossier goedkoop ‘knip- en plakwerk’ werd toegepast. Hij leidt dit af uit het feit dat in het eerste gehoorverslag van het CGVS een verkeerde achternaam vermeld wordt. Verzoekers gehoor werd gewoon gekopieerd en geplakt in het gehoor van een andere asielzoeker. Verzoeker stelt zich dan ook ernstige vragen over de zorgvuldigheid waarmee zijn dossier werd behandeld.

2.1.2. Ter staving van voormeld betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: een persartikel over een vechtpartij in een opvangcentrum (bijlage 3), een e-mail van zijn raadsman aan het opvangcentrum (bijlage 4) en een e-mail van zijn vader en oom aan zijn raadsman (bijlage 5).

2.1.3. Op 4 mei 2016 legt verzoeker ter staving van voormeld betoog per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota stukken neer waaruit blijkt dat zijn broer slachtoffer werd van gewelddaden vanwege gewapende milities. Het betreffen een aangifte aan de politie en enkele foto’s.

2.2.1. Artikel 26 PR CGVS bepaalt op welke inlichtingen de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten zich kan steunen en aan welke voorwaarden deze inlichtingen dienen te voldoen. Verzoeker werkt geheel niet uit hoe voormelde bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Hij beroept zich aldus niet dienstig op deze schending.

2.2.2. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij, verwijzend naar artikel 16 PR CGVS, stelt dat in het eerste gehoorverslag van het CGVS, naast zijn werkelijke naam, een verkeerde achternaam werd neergeschreven (administratief dossier, stuk 8, p.3). Aangezien zijn volledige naam elders in dit gehoor echter weldegelijk correct weergegeven wordt (*ibid.*, p.1), kan uit deze loutere materiële vergissing hoegenaamd niet worden afgeleid dat verzoekers volledige dossier zou bestaan uit goedkoop ‘knip- en plakwerk’ en onzorgvuldig zou zijn behandeld. Dit geldt des te meer nu verzoeker geen andere, concrete voorbeelden of elementen aanreikt waaruit dit zou kunnen worden afgeleid.

2.2.3. Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangewend.

2.2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Verzoeker tracht de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in het onderhavige verzoekschrift vooreerst toe te schrijven aan een “wellicht” incorrecte vertaling of een verschil in vertaling tussen de tolken die hem bijstonden tijdens de respectieve gehoren bij het CGVS. Verzoeker kan in dit betoog echter geenszins worden gevolgd. Bij de aanvang van beide gehoren werd hem gevraagd of hij de tolk begreep en werd er verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden. Verzoeker gaf daarbij tijdens beide gehoren aan de tolk goed te begrijpen (administratief dossier, stuk 5, p.1; stuk 8, p.1-2). Wanneer hem aan het einde van het eerste gehoor werd gevraagd of hij de tolk had begrepen, stelde verzoeker weliswaar dat hij bepaalde zaken moest herhalen om zijn idee correct over te brengen doch gaf hij vervolgens aan niets meer te willen vragen of toevoegen. Ook de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS formuleerde geen opmerkingen (administratief dossier, stuk 8, p.20). Aan het einde van het tweede gehoor bij het CGVS gaf verzoeker aan dat hij sommige dingen nogmaals moest vragen doch stelde hij de tolk goed te hebben begrepen. Ook de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor formuleerde geen opmerkingen inzake de vertaling of communicatie (administratief dossier, stuk 5, p.17-18). Uit de gehoorverslagen kunnen verder geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Uit deze verslagen blijkt dat de gehoren op normale wijze zijn geschied. Verzoeker beperkt zich in het onderhavige verzoekschrift bovendien tot het opwerpen van enkele loutere hypothetische, algemene en ongefundeerde beweringen. Hij toont geenszins aan de hand van concrete elementen aan dat, waar of op welke wijze zijn gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin duidt hij *in concreto* hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. De algemene bewering dat de tolk tijdens het tweede interview beknopter vertaalde en zich beperkte tot enkele woorden vindt bovendien hoegenaamd geen steun in het administratief dossier.

Verzoeker tracht een aantal van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen voorts toe te schrijven aan het gegeven dat hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS erg onder de indruk was van de gebeurtenissen in het opvangcentrum. Ter staving verwijst hij naar een persartikel en een e-mail van zijn raadsman aan het opvangcentrum. Inzake dit betoog, wordt reeds in de bestreden beslissing echter met recht gesteld:

“Tijdens het tweede interview stelde u (CGVS 2 p. 6-7, 9) dat u in de twee verschillende opvangcentra waar u in verbleef in België problemen hebt gekend (conflicten met andere asielzoekers). Deze problemen riep u in om te rechtvaardigen dat u zich de verschillende details die u tijdens het eerste interview gaf, niet meer zou herinneren. Het CGVS heeft begrip voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben, doch is deze loutere bewering volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt, geenszins van die aard dat ze de ongelooftwaardigheid van uw asielrelaas kan verklaren. De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties betreffen immers geen details maar wel elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat u ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Zelfs wanneer u tijdens het tweede interview geconfronteerd werd met de informatie die u ons tijdens het eerste interview wel verschaftte, kon u zich niet herinneren wat er juist gebeurd was en bleef u herhalen dat u niet meer wist wat er gebeurd was (CGVS 2, p. 16, 17). Er mag echter van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen.”

Verzoeker toont tot op heden niet aan dat hij ingevolge de voormelde gebeurtenissen zou hebben gekampt of zou kampen met geheugen problemen. Evenmin toont hij aan dat hij daardoor niet bij machte mocht worden geacht om het tweede gehoor bij het CGVS te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Dit geldt des te meer nu noch verzoeker, noch de advocaat die hem tijdens dit gehoor bijstond, bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor.

Aangaande verzoekers concrete asielmotieven wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaring af omtrent het moment waarop u zou geweten hebben door wie u bedreigd werd. Op het eerste interview verklaarde u dat u tijdens het auto-ongeluk en de beschieting van uw huis niet wist door welke militie u achtervolgd en bedreigd werd.

U zei dat u enkel een vermoeden had dat deze personen tot een militie behoorden omdat ze in een auto met getinte ruiten zonder nummerplaat reden en omdat één van hen militaire kleren aanhad (CGVS 1, p. 11, 12). U zei dat u slechts op het moment dat u een dreigbrief ontving, wist door wie u bedreigd werd (CGVS 1, p. 10). Op uw tweede interview verkondigde u dat u de personen die u aanreden herkende, dat u zelfs onmiddellijk zag dat deze personen tot een militie behoorden en dat ze in de buurt bekend

stonden (CGVS 2, p. 15, 17). U twijfelde of ze tot Asa'ib Ahl Alhaqq behoorden of tot Kata'ib Hezbollah. U vermoedde echter dat ze tot Asa'ib behoorde aangezien u zag dat dit kenteken op hun wagen stond (CGVS 2, p. 16 & 18). Niet alleen gaf u dus tijdens uw twee interviews een andere beschrijving van de wagen waartegen u botste, u haalde ook verschillende redenen aan o.b.v. wat u deze personen als militieleden herkende. Daarbij moet opgemerkt worden dat indien u werkelijk het logo van Asa'ib Ahl Alhaqq op deze auto heeft zien staan, kan aangenomen worden dat u al vanaf het auto-ongeluk wist door wie u bedreigd werd. Deze tegenstrijdige verklaringen omtrent het moment en de manier waarop u de identiteit van uw vervolgers te weten kwam, doen ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.”

De voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker hieraan *post factum* tracht aan te brengen. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf hij aan dat zijn belagers geen wapens of insignes hadden. Tevens stelde hij duidelijk dat hij op het ogenblik van het incident nog niet wist en niet kon zien dat zij tot een bepaalde militie behoorden. Even verder gaf hij nogmaals uitdrukkelijk aan dat hij toen nog niet wist of zijn belagers behoorden tot Asa'ib Ahl al Haq (AAH). Hij gaf aan dat hij slechts vermoedde dat zij behoorden tot één of andere militie omdat zij met een wagen met getinte ruiten en zonder nummerplaat reden, door hun uiterlijk en doordat één van hen gekleed ging zoals een militair (administratief dossier, stuk 8, p.9-12). Tijdens het tweede gehoor gaf verzoeker echter aan dat hij zijn belagers onmiddellijk herkende als zijnde militieleden. Tevens stelde hij dat hij meteen vermoedde dat zij behoorden tot AAH omdat het kenmerk van AAH op hun wagen was weergegeven. Wanneer hij werd geconfronteerd met zijn eerdere gezegden, ontkende hij deze en trachtte hij dit toe te schrijven aan het feit dat de tolk het tijdens het vorige gehoor misschien niet goed begrepen had. Even verder verklaarde verzoeker nogmaals: *“Ik zag direct dat het van milities waren, ik had in achterhoofd gedacht ofwel AAH ofwel Kata'ib, ik dacht het meest van Asa'ib, omdat hun kenmerk op de auto stond”* (administratief dossier, stuk 5, p.15-18). Verzoekers verklaringen tijdens het eerste gehoor bij het CGVS zijn aldus geenszins verenigbaar met verzoekers verklaringen tijdens het tweede gehoor bij het CGVS.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“U legde eveneens vage en inconsistente verklaringen af omtrent de feiten die zich na het auto-ongeluk bij jullie thuis hebben afgespeeld. In het eerste interview herhaalde u verschillende keren dat de milities na de achtervolging tot bij uw huis verschillende keren in de lucht geschoten hadden. Zo verklaarde u “Ik heb schoten gehoord. Ze hadden in het rond geschoten en zelfs tegen het huis.” (CGVS 1, p. 6), “Ze begonnen in de lucht te schieten en zelfs tegen het huis.” (CGVS 1, p. 11), “Door de schoten die ze losten kwamen heel veel mensen van de omwonenden bij mijn vader staan.” (CGVS 1, p. 12). Wanneer tijdens het tweede interview met een open vraag gepeild werd naar wat er de dag van het auto-ongeluk bij uw thuis gebeurd was, vertelde u aanvankelijk niets over het schietincident (CGVS 2, p. 12). Zelfs wanneer u gevraagd werd wat de militieleden deden op het moment dat ze voor uw huis stonden en niet binnen konden, vermeldde u evenmin de geloste schoten (CGVS 2, p. 13). Aangezien u in het eerste interview de beschieting zelf verschillende keren hebt aangehaald, is het vreemd dat u hier in het tweede interview niet spontaan over vertelt. Wanneer u gevraagd werd of er geschoten werd antwoordde u met ‘misschien’ en enkel wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd om de vraag te beantwoorden zei u dat u schoten had gehoord. U voegde hieraan toe dat u toen heel erg bang was (CGVS 2, p. 13). Aangezien u zich herinnert dat u schrik had en u na de schoten niet wist wat er zich buiten afspeelde en angstig zat te wachten op meer nieuws, is het opmerkelijk dat u niet spontaan vertelt dat er geschoten is geweest en zelfs wanneer u gevraagd werd of er schoten werden gelost een ontwijkend antwoord gaf. Dit maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en ondermijnt aldus verder de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Betreffende de beweerde geheugenproblemen door de gebeurtenissen in het opvangcentrum, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Dat schoten in Irak dagelijkse kost zijn, kan verder hoegenaamd niet verklaren waarom verzoeker de schoten door militieleden die hem viseerden, die werden gelost voor zijn woning en in het bijzijn van zijn vader en die zelfs gericht waren op zijn woning, onvermeld liet tijdens het tweede gehoor. Het kan voor verzoeker immers bezwaarlijk als ‘dagelijkse kost’ worden beschouwd dat militieleden verzoeker, zijn vader en hun woning aan de hand van gewerschoten kwamen bedreigen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op basis van de stukken van het administratief dossier met reden gemotiveerd:

“Er dient ook te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de bezoeken die Asa'ib Ahl Alhaqq aan uw ouders pleegde na uw vertrek uit het ouderlijke huis. Zo vertelde u op uw eerste interview dat de milities één keer bij uw ouders zijn langs geweest in de periode dat u bij uw

nonkel verbleef, twee a drie dagen na uw vertrek thuis (CGVS 1, p. 16, 17). De milities zouden een tweede keer zijn langs geweest op het moment dat u onderweg was van Irak naar België (CGVS 1, p. 17). Wanneer u tijdens het tweede gehoor werd gevraagd naar het tijdstip waarop de milities voor de eerste keer bij uw ouders waren langs geweest, kon u zich echter niet herinneren of u nog bij uw nonkel was of u al uit Irak vertrokken was (CGVS 2, p. 8 en 16). U herinnerde zich op het tweede interview evenmin wanneer u op de hoogte werd gebracht van het tweede bezoek van de milities aan uw ouders thuis (CGVS 2, p. 6). Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen aangezien u op het eerste interview wist te vertellen dat u dit nieuws tijdens uw reis naar België vernam en zelfs wist te vertellen dat u zich op dat ogenblik in Oostenrijk bevond (CGVS 1, p. 17). Aangezien u op het eerste interview zo gedetailleerd kon vertellen waar u zich bevond op het moment dat u het nieuws in verband met het tweede bezoek vernam, is het merkwaardig dat u zich op het tweede interview zelfs niet meer kan herinneren of u nog onderweg was of dat u al in België was aangekomen toen u dit nieuws aanhoorde. Ook deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Ook deze motieven worden door verzoeker niet dienstig weerlegd. Betreffende de beweerde geheugenproblemen door de gebeurtenissen in het opvangcentrum, kan andermaal dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. De e-mail van verzoekers vader en oom kan evenmin dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van voormelde vaststellingen. Deze e-mail vertoont een gesolliciteerd karakter en werd duidelijk opgesteld met het oog op het gebruik ervan in verzoekers asielprocedure. Gelet op de familiale band tussen verzoeker en de opstellers van deze e-mail, kan aan de inhoud van deze e-mail bovendien geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. Hoe dan ook doet het gegeven dat verzoekers verklaringen op bepaalde vlakken overeenstemmen met de verklaringen in de e-mail geenszins afbreuk aan de vastgestelde inconsistenties en vaagheden in verzoekers verklaringen.

Verzoeker voert tegen de bestreden beslissing voor het overige geen dienstige en concrete argumenten aan doch laat deze volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Daarbij komt dat u op uw eerste interview vertelde dat de milities een eerste keer bij uw ouders zijn langs geweest met twee wagens en een tweede bezoek aan uw ouderlijk huis hebben gebracht met vier wagens (CGVS 1, p. 17). Op het tweede interview verklaarde u echter dat u zich niet kon herinneren met hoeveel wagens ze bij u thuis zijn langs geweest en zei u dat het om twee, drie of vier auto's zou kunnen gaan (CGVS 2 p. 16, 17). Aangezien u ons op het eerste interview zo'n gedetailleerde informatie kon geven, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u duidelijk op de hoogte was van wat er zich heeft afgespeeld, is het vreemd dat u deze informatie niet zou weten op het moment dat het tweede interview plaats vond. Dit maakt wederom dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook dient te worden opgemerkt dat u inconsistente en vage verklaringen aflegde omtrent de dag waarop het auto-ongeluk, het gevecht, de achtervolging en de beschieting hebben plaatsgevonden. Op uw eerste interview vertelde u dat uw laatste werkdag 10 september 2015 was en dat diezelfde dag uw problemen met de militie begonnen zijn (CGVS 1 p. 5). Dit zou willen zeggen dat het auto-ongeluk eveneens op 10 september 2015 plaats vond. Het ongeluk gebeurde immers onderweg van uw werk naar huis en de volgende dag bent u nooit op uw werk aangekomen, maar rechtstreeks naar uw oom gevlucht. Later tijdens hetzelfde interview werd u gevraagd naar de concrete datum waarop uw problemen begonnen. U zei dat het gevecht dat volgde op het auto-ongeluk plaats vond op 8, 9 of 10 september 2015 (CGVS 1, p. 10 en 18). Tijdens uw tweede interview verklaarde u dat het schietincident bij u thuis op 9, 10, 11 of 12 september zou hebben plaats gevonden (CGVS 2 p. 12). Later tijdens datzelfde interview beweerde u dat u niet meer precies wist op welke datum uw problemen begonnen waren, nl. dat het 8, 9, 11, 12 of 15 september zou kunnen zijn. Zelfs na confrontatie met wat u in uw eerste interview beweerde, verklaarde u dat u enkel wist dat uw problemen in september begonnen waren, maar dat u niet meer precies wist op welke dag (CGVS 2, p. 17). Aangezien het auto-ongeluk, met het daaropvolgende gevecht, de achtervolging en het schietincident aan uw huis, het begin van uw problemen betekende, kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou kunnen afleggen over het moment waarop deze gebeurtenissen hebben plaats gevonden. Dit des te meer omdat u wel consequente verklaringen aflegt over de datum van uw vertrek uit Irak. Zowel op DVZ als tijdens uw twee interviews op het CGVS gaf u telkens dezelfde vertrekdatum (CGVS 1, p. 8 en CGVS 2, p. 5) en u was eveneens consequent over de datum waarop u België bent binnen gekomen.

Daarbij komt dat u initieel wel een concrete datum kon geven over de start van uw problemen, nl. 10 september 2015, uw laatste werkdag. Het is bijzonder merkwaardig, en komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede, dat u dergelijke volatiele verklaringen aflegt over het moment waarop deze ingrijpende gebeurtenis met een enorme impact op uw leven plaatsvond.

U legde eveneens inconsistente verklaringen af omtrent uw verblijf bij uw nonkel. Op uw eerste interview verklaarde u dat u ongeveer acht dagen bij uw oom bent verbleven (CGVS 1, p. 16). Op uw tweede interview verklaarde u dat u slechts twee à drie dagen bij uw oom verbleef (CGVS 2, p. 7). Dit is een opmerkelijk verschil. Indien u slechts twee tot drie dagen bij uw oom zou hebben verbleven, zou dit willen zeggen dat u al snel wist dat u uit Irak zou vertrekken en niet veel tijd had om uw vertrek voor te bereiden, uw auto te verkopen, ... Indien u acht dagen bij uw oom zou hebben verbleven, zou dit willen zeggen dat u nog langer dan een week ondergedoken en in onzekerheid over uw toekomst zou hebben geleefd. De vaststelling dat u geen consistente verklaringen kan afleggen over de periode waarin u bij uw oom verbleef, doet dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

(...)

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan deze beslissing. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en woonstkaart bewijzen uw herkomst uit Irak en Bagdad. Deze wordt echter niet in twijfel getrokken. U legde ook uw werkbadge voor, een contract van tewerkstelling en vijf foto's van de plaats van uw tewerkstelling. Deze foto's werden voorgelegd tijdens het eerste interview, maar werden niet opgenomen in het administratief dossier. Uw tewerkstelling wordt in deze beslissing dan ook niet in twijfel getrokken. Verder legde u een dreigbrief van Asa'ib Ahl Alhaqq voor. Dit document op zich heeft onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uw badge van uw opvangcentrum bewijst het adres waar u op dat moment verbleef en is verder niet relevant in uw asielaanvraag."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich ingevolge dit relaas nadien nog zouden hebben afgespeeld in zijn land van herkomst. In dit kader kan worden herhaald dat de bij het verzoekschrift gevoegde e-mail van verzoekers vader en oom een gesolliciteerd karakter vertoont, dat deze e-mail duidelijk werd opgesteld met het oog op het gebruik ervan in verzoekers asielprocedure en dat aan de inhoud van deze e-mail omwille van de familiale band tussen verzoeker en de opstellers ervan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht.

De stukken die door middel van een aanvullende nota worden bijgebracht kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen. De aangifte bij de politie wordt slechts bijgebracht in de vorm van een gemakkelijk te manipuleren fotokopie. Mede in acht genomen dat deze niet wordt neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, kan aan dit document geen bewijswaarde worden gehecht. De foto's kunnen evenmin afbreuk doen aan hetgeen voorafgaat. Aan zulke foto's kan slechts een relatieve bewijswaarde worden gehecht. Deze bevatten slechts een momentopname en kunnen eenvoudigweg in scene zijn gezet. Zelfs indien op basis van deze foto's aangenomen zou kunnen worden dat verzoekers broer zijn arm gebroken zou hebben, dan nog is niet aangetoond dat dit iets te maken zou hebben met verzoekers beweerde, hoger ongeloofwaardig bevonden, problemen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de "Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 ; schending van artikel 48/5 Vreemdelingenwet; schending van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; schending van het fairplay beginsel; schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Hij benadrukt dat zijn identiteit en herkomst niet worden betwist. Verder verwijst hij naar de door verweerder gehanteerde informatie. Tevens verwijst hij naar het Belgische reisadvies inzake Irak. Eveneens haalt hij enkele persartikels aan omtrent recent door IS gepleegde aanslagen in Bagdad. Voorts wijst hij op een artikel inzake het mogelijke instorten van de Mosuldam. Verder wijst hij erop dat asielzoekers uit de regio Diyala, op amper één uur rijden van Bagdad, subsidiaire bescherming krijgen. Verzoeker meent minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2. Ter staving van voormeld betoog voegt verzoeker een reisadvies en enkele persartikels bij het verzoekschrift (bijlagen 6-9).

2.4. Verweerder legt op 4 mei 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.5.1. Waar verzoeker argumenteert dat het 'fair play'-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen. Het beginsel van de "*fair play*" is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid. Verzoeker toont *in casu* echter op generlei wijze aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld of oneerlijk zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid. Het beginsel van de 'fair play' is aldus niet geschonden.

2.5.2. Nog daargelaten dat verzoeker totaal niet preciseert welk(e) bepalingen van de aangevoerde Europese Richtlijnen hij *in casu* geschonden acht, dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.5.3. Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen.

2.5.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt in deze dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangehaalde informatie is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. Het Belgische reisadvies inzake Irak is gericht aan reislustige Belgen en vormt, te meer daar het uitdrukkelijk rekening houdt met het verhoogde risico dat (Westerse) toeristen lopen in Irak, geenszins een leidraad voor het onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Dat IS nog aanslagen pleegt in Bagdad, wordt in het voorgaande nergens betwist en wordt hierin terdege in rekening gebracht. Het loutere gegeven dat zich nog aanslagen voordoen in Bagdad kan echter niet volstaan om te spreken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zoals reeds hoger werd aangegeven, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van voormeld artikel. Dit is hoger ook geschied.

Hoe uit het gegeven dat de Mosuldam hypothetisch gezien zou kunnen instorten en dat delen van Bagdad daarbij mogelijks onder water kan komen te staan zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in Bagdad-stad heden ten dage zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan voorts hoegenaamd niet worden ingezien.

Dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad op heden nog steeds actueel is blijkt bovendien uit de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 31 maart 2016 die verweerder neerlegt door middel van een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Met de aanslagen waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst, wordt in de voormelde informatie overigens uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS